

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/168/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816202892
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5816202892.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: J. L., nar. XX.XX.XXXX, I. XXX, v konaní o zaplatenie 1.809,10 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 10C/123/2016-103 zo dňa 29. novembra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.574,17 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.809,10 € od 16.01.2016 do 21.04.2017, zo sumy 1.773,94 € od 22.04.2017 do 19.06.2017, zo sumy 1.769,20 € od 20.06.2017 do 19.07.2017, zo sumy 1.729,96 € od 20.07.2017 do 19.09.2016, zo sumy 1.680,81 € od 20.09.2017 do 20.12.2017, zo sumy 1.574,17 € od 21.12.2017 do zaplatenia, nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 2,19 €, úrok vo výške 74,58 €, úrok z omeškania vo výške 0,72 €, v lehote 60 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo výroku IV. o nároku na náhradu trov konania z r u š u j e a vec mu v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie zostáva nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Námestovo (ďalej aj „súd prvej inštancie“) výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 234,93 € zastavil. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi: - istinu vo výške 1.574,17 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne - zo sumy 1809,10 € od 16.1.2016 do 21.4.2017, - zo sumy 1773,94 € od 22.4.2017 do 19.6.2017, - zo sumy 1769,20 € od 20.6.2017 do 19.7.2017, - zo sumy 1729,96 € od 20.7.2017 do 19.9.2017, - zo sumy 1680,81 € od 20.9.2017 do 20.12.2017, - zo sumy 1574,17 € od 21.12.2017 do zaplatenia, - nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 2,19 €, - úrok vo výške 74,58 €, - úrok z omeškania vo výške 0,72 €, a to všetko v lehote 60 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Napokon výrokom III. súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Nárok žalobcu posudzoval podľa § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení ďalších zákonov, § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 9, § 121 ods. 3, § 488, § 489, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že bolo preukázané, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 2.000,- € za podmienok, dojednaných v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. Od 21.09.2015 žalovaný neuhradil omeškané splátky vo výške 110,27 €, v dôsledku čoho žalobca zosplatnil úver ku dňu prípisom z 28.12.2015. Nakoľko zosplatnenie úveru nebolo zmluvnými stranami písomne dojednané, veriteľ právo zosplatniť úver odvodzoval z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Za použitia výkladu, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, súd prvej inštancie potom vychádzal z predpokladu dôvodného zosplatnenia úveru ku dňu 28.12.2015. Po tom, čo žalovaný nezaplatil dojednanú splátku v mesiaci september 2015, žalobca ho písomným upozornením zo dňa 26.10.2015 upozornil na možnosť zosplatnenia celej pohľadávky. Pretože žalovaný na túto výzvu nereagoval, dlžné splátky neuhradil, žalobca dňa 28.12.2015 pristúpil k zosplatneniu úveru. Ku dňu zosplatnenia predstavoval dlh žalovaného z titulu nesplatenej istiny 1.809,10 € (zo splátok žalovaného € bola na úhradu istiny 2.000,- € započítaná čiastka 190,90 €). Zmluvou o úvere boli dojednané úroky 12,90 % ročne, na ktoré žalobca má nárok do zosplatnenia úveru. Tieto úroky žalobca vyčíslil sumou 523,16 €, čo žalovaný nepoprel. Na úhradu úroku z úveru žalobca započítal z úhrad žalovaného čiastku 448,58 €, takže neuhradené zostali úroky z úveru vo výške 74,58 €. Pokiaľ žalovaný aj splácal úver, nie vždy v deň splatnosti (20-teho toho-ktorého mesiaca), takže z titulu omeškania žalobcovi patria úroky, ktoré vyčíslil sumou 0,72 €, ktoré neboli žalovaným uhradené. V zmluve o úvere bol dojednaný poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 0,73 € mesačne. Zo sumy, splatenej žalovaným, žalobca započítal na úhradu tohto poplatku celkovo 15,33 €.

Ďalej súd prvej inštancie k námietkam žalovaného, v zmysle ktorých z predmetnej zmluvy nevyplýva, koľko z ktorej splátky pripadne na istinu, úroky a iné poplatky poukázal v celom rozsahu na to, na čo vo svojich písomných podaniach v tomto smere, poukázal samotný žalobca a zároveň podotkol, že je pravdou, že slovenské súdy v rámci svojej judikatúry rozhodovali, že veriteľ je povinný určiť v zmluve presný rozpis, koľko sa z jednotlivých splátok započítava na istinu a koľko na úroky a ostatné náklady, vychádzajúc zo znenia zákona č. 129/2010 Z. z. (§ 9 ods. 2 písm. k/ - v súčasnosti písm. l/), uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom uvedené znenie zákona súdmi bolo interpretované ako prísnejšie v porovnaní so znením smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 48/2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá hovorí len o povinnosti uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, z ktorého vyplýva, že smernica neustanovuje výpis vo forme amortizačnej tabuľky ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom súdny dvor konštatoval, že s ohľadom na úplnú harmonizáciu, ktorú smernica č. 48/2008 predstavuje, smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva čl. ods. 2 tejto smernice. Súdy Slovenskej republiky pri výklade ustanovení právnych predpisov, platných na území Slovenskej republiky, sú povinné aplikovať eurokonformný výklad. Ďalej uviedol, že k námietke žalovanej strany je potrebné konštatovať, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má zrozumiteľne a stručne uvádzať druh úveru, totožnosť a adresy zmluvných strán, dĺžku trvania zmluvy o úvere, celkovú výšku úveru a podmienky, ktoré upravujú jeho čerpanie, úrokovú sadzbu úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere, výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. V prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou má spotrebiteľ právo vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, lehoty a podmienky ich úhrady, upravuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny a úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo ak sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu meniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Nie je teda potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala údaj o tom, aká časť splátky bude započítaná na istinu a aká na úroky.

Podľa súdu prvej inštancie nakoľko sa žalovaný s peňažným plnením dostal do omeškania, má voči nemu žalobca nárok aj na úrok z omeškania. Žalobca zosplatnil úver ku dňu 28.12.2015, pričom výzvou zo dňa 22.09.2017, ktorá bola žalovanému doručená 31.12.2015, vyzval žalovaného na predčasné splatenie úveru najneskôr do 07.01.2016. Z ustanovení § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva, že veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplatenie niektorej splátky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň zároveň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Aj keď to z právnej úpravy nevyplýva jednoznačne, z kontextu ustanovenia možno vyvodiť, že musí uplynúť najmenej 15

dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky. Žalobca síce upozornil žalovaného na to, že zosplatní dlžnú sumu v druhej upomienke, ktorá však bola zaslaná v čase, keď ešte neuplynula zákonná lehota troch mesiacov od vzniku omeškania. Pokiaľ by aj iná lehota bola upravená v Obchodných podmienkach banky, ich obsah žalovaný, ako spotrebiteľ, nemala možnosť ovplyvniť, takže sa nejedná o individuálne dojednané zmluvné podmienky. Z toho dôvodu druhá upomienka zo dňa 26.10.2015 nie je vo vzťahu k zosplatneniu úveru právne relevantná. Žalobca zosplatnil úver dňa 28.12.2015 a táto výzva na zosplatnenie úveru bola žalovanému doručená 31.12.2015, čo vyplýva z fotokópie doručeny predloženej žalobcom, a vzhľadom na zákonnú 15-dňovú lehotu bol žalovaný povinný zaplatiť dlžnú sumu do 15.01.2016, takže do omeškania sa dostala nasledujúcim dňom 16.01.2016. K tomuto dňu bola Európskou centrálnou bankou určená základná úroková sadzba 0 % a nakoľko úroky z omeškania predstavujú túto sadzbu zvýšenú o 5 percentuálnych bodov, úroky z omeškania predstavujú 5 % ročne. Žalobca žiadal priznať úroky z omeškania od 29.12.2015, ale vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi celú istinu, ktorá v tom čase predstavovala 1.809,10 €, až dňa 16.01.2016. Pokiaľ preto žalobca žiadal priznať úroky z omeškania zo zosplatnenej istiny od 29.12.2015, tento nárok žalobcovi nebolo možné priznať. Keďže žalovaný v priebehu súdneho konania časť žalovanej istiny zaplatil v dňoch a v sumách uvedených vyššie v rozsudku, súd prvej inštancie priznal žalobcovi s poukazom vyššie citované ustanovenia aj úroky z omeškania (z tzv. čistej istiny) v ním uplatnenej výške, a to za obdobia kedy po zohľadnení platieb žalovaného v roku 2017 bol žalovaný vo vzťahu k aktuálnemu zvyšku neuhradenej sumy v omeškaní, t.j. ako je to uvedené vo výroku I. rozsudku. O trovách konania rozhodol súd (§ 262 ods. 1 CSP) podľa § 255 CSP, pričom, vychádzal z toho, že žalobca bol v predmetnom konaní úspešný v prevažnom rozsahu, pričom pokiaľ ide o žalovanú istinu - bol žalobca úspešný v celom rozsahu.

4. Proti uvedenému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný, ktorý namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolateľ poukázal na to, že súd prvej inštancie rozhodol v danej veci v rozpore s čl. 2 ods. 2 CSP, podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. V tejto súvislosti citoval rozhodnutie KS v Žiline sp. zn. 5Co 247/2018 zo dňa 29.10.2018, ktorý uviedol: „Pokiaľ existujú rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (v počte 4 od dvoch senátov NS SR), ktoré predstavujú odklon od zaužívanej praxe a zaužívaného riešenia predmetných sporov v súlade so zásadami, ktoré sú uvedené vyššie, odvolací súd uvedené rozhodnutia nepovažoval za ustálenú rozhodovaciu prax v zmysle vyššie citovaného čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku.“ Okrem namietal, že v danom prípade ide o spotrebiteľský právny vzťah a z toho dôvodu môže žalobca pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti iba v tom prípade, ak to bolo v zmysle § 565 OZ medzi účastníkmi dohodnuté. Taktiež žalobca musí splniť podmienky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že okresný súd uviedol, že zosplatnenie úveru nebolo medzi zmluvnými stranami dojednané, a preto veriteľ odvodzoval právo na zosplatnenie z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Následne okresný súd uviedol, že druhá upomienka zo dňa 26.10.2015 nie je vo vzťahu k zosplatneniu právne relevantná, keďže bola zaslaná v čase, keď ešte neuplynula zákonná lehota 3 mesiacov od vzniku omeškania. Na základe uvedeného odvolateľ zastáva názor, že neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, a preto žalobca nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Na základe uvedeného navrhol zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vrátiť vec súdu prvej inštancie.

5. K podanému odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca tak, že s námietkou týkajúcou sa absencie náležitostí v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nesúhlasí, keďže zmluva obsahuje údaje o výške, počte a termínoch anuitnej splátky v bode 1.2 zmluvy. V tejto súvislosti poukázal aj na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu SR ohľadne splnenia náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch s odkazom na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR týkajúce sa tejto problematiky. K námietke o neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru uviedol, že žalobca upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva dňa 26.10.2015, avšak zosplatnenie nastalo až dňa 28.12.2015 na základe výzvy zaslanej v ten istý deň.

6. V replike žalovaný zopakoval svoje námietky vo vzťahu k absencii náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s druhou námietkou uviedol,

že žalobca nepredložil dôkaz o doručení výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a taktiež výzvy na predčasné splatenie úveru. Poukázal na to, že takýto právny úkon veriteľa, ktorý sa nedostal do dispozície dlžníka, nemohol voči nemu vyvolať právne následky. Opätovne žiadal zrušiť rozsudok v napadnutom rozsahu.

7. V duplike žalobca opätovne poukázal na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu SR ohľadne splnenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zároveň žalobca uviedol, že trvá na to, že došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle už citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka. Poukázal na ust. bodu 19.8 VOP, podľa ktorého sa písomnosť banky adresovaná klientovi považuje za doručенú tretím dňom po jej odoslaní prostredníctvom poštového podniku. Má za to, že zmluvné strany majú možnosť si upraviť vzájomné práva a povinnosti podľa vzájomnej dohody.

8. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu na základe odvolania žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.574,17 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.809,10 € od 16.01.2016 do 21.04.2017, zo sumy 1.773,94 € od 22.04.2017 do 19.06.2017, zo sumy 1.769,20 € od 20.06.2017 do 19.07.2017, zo sumy 1.729,96 € od 20.07.2017 do 19.09.2016, zo sumy 1.680,81 € od 20.09.2017 do 20.12.2017, zo sumy 1.574,17 € od 21.12.2017 do zaplatenia, nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 2,19 €, úrok vo výške 74,58 €, úrok z omeškania vo výške 0,72 €, v lehote 60 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo výroku IV. o nároku na náhradu trov konania je potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP. Vo zvyšku sa rozsudku súdu prvej inštancie nedotýka.

9. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil existenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy (ďalej len „ZSÚ“), výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Okrem toho namietal, že neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo strany žalobcu v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

10. Odvolací súd dospel k záveru, že prvý odvolací dôvod naplnený nie je.

11. Niet pochybností a nespochybňuje to ani jedna zo strán sporu, že predmetný zmluvný vzťah medzi sporovými stranami založený úverovou zmluvou zo dňa 18.11.2013 je vzťahom spotrebiteľským. Žalobca ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetnú zmluvu so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou. V nadväznosti na uvedené okresný súd správne posudzoval, či predmetná zmluva obsahuje náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z.

12. Odvolacia námietka žalovaného sa týka súdom správneho vyhodnotenia existencie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy, výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V súvislosti s touto námietkou odvolací súd poukazuje na čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je súd povinný rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Takouto súdnou autoritou je nepochybne Najvyšší súd Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, okrem iného aj v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 211/2017 zo dňa 23. apríla 2018 (obdobne tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018), konštatoval, že „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či

„termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice.“ Ďalej Najvyšší súd v citovanom uznesení uviedol „Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.“

13. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, aj odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v tejto časti správne právne vec posúdil, keď došiel k záveru, že zmluva uzatvorená medzi stranami sporu obsahuje náležitosť vyžadovanú podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.

14. Pokiaľ ide o druhú námietku vznesenú žalovaným, ktorá sa týka tej skutočnosti, že neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo strany žalobcu v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, tak túto námietku vyhodnotil odvolací súd ako dôvodnú.

15. Ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka modifikuje ust. § 565 vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám. Podľa tohto ustanovenia je strata výhody splátok podmienená splnením týchto podmienok: a) musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu, b) strata výhody splátok nenastáva automaticky pre nesplnenie niektorej splátky, ale až po uplatnení práva veriteľa; veriteľ môže uplatniť toto právo najskôr až po uplynutí 3-mesačnej lehoty od omeškania dlžníka so zaplatením splátky, c) veriteľ upozornil spotrebiteľa na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky v lehote nie kratšej ako 15 dní.

16. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil splnenie podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti celého úveru bankou, keďže nebolo preukázané doručenie výzvy na zaplatenie sumy, s ktorou je žalovaný ako dlžník v omeškaní a upozornenie, že inak banka zospoplatní úver (výzva zo dňa 26.10.2015 je na č. l. 14, avšak žalobca nepreukázal doručenkú ani iný doklad preukazujúci doručenie dlžníkovi). Navyše okresný súd správne uzavrel, že táto výzva označená ako Druhá upomienka zo dňa 26.10.2015 ani nie je vo vzťahu k zosplatneniu právne relevantná, keďže bola zaslaná v čase, keď ešte neuplynula zákonná lehota 3 mesiacov od vzniku omeškania. Súd prvej inštancie potom nesprávne považoval list banky zo dňa 28.12.2015 za upozornenie žalovaného v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže uvedený list je už len oznámením o tom, že k uvedenému dátumu banka predčasne zospoplatnila celý úver.

17. Na základe uvedeného krajský súd zastáva názor, že neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru žalobcom. V dôsledku uvedeného neboli vykonané ďalšie navrhované dôkazy, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil v napadnutej časti a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1, 3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade odvolacieho konania.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)